

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **R. G.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, t. č. ZZC Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015, č. j. OAM-117/LE-BE03-BE03-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015, č. j. OAM-117/LE-BE03-BE03-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. b) a c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 10. 11. 2015.

Žalobce v první námitce žalovanému vytýká porušení § 46a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a čl. 5 odst. 1 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Žalobce napadá

rozhodnutí žalovaného zejména v části, v níž žalovaný odůvodňuje rozhodnutí nebezpečím žalobce pro veřejný pořádek. Žalobce se nepovažuje za osobu nebezpečnou pro veřejný pořádek, neboť jeho jednání spočívající v nelegálním vstupu a pobytu na území ČR nemůže být považováno za tolik závažné, aby odůvodňovalo zbavení osobní svobody na čtyři měsíce. Zde žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013, podle kterého je potřeba při aplikaci § 46a zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku judikované v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 3 As 4/2010 – 151. Konkrétně NSS v rozsudku uvádí: „*za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince s přihlédnutím k jeho celkové životní situaci. Tato interpretace však představuje stále jen obecné kritérium a je nutné postupovat také pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu a nelegálního pobytu na území ČR.*“ Rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 9 Azs 81/2014 – 56, pak uvádí, že „*při interpretaci neurčitých právních pojmů by měl být kladen zvláštní důraz na zachování principu právní jistoty.*“ NSS výslovně uvedl, že samotný fakt nelegálního pobytu na území ČR není skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. V případě žalobce tak došlo k zneužití správního uvážení, neboť správní orgán rozhodl o zbavení svobody převážně na základě nelegálního vstupu a pobytu na území ČR, a napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Žalobce dále tvrdí, že napadené rozhodnutí nedostalo ani nárokům na odůvodnění, protože nebyly zkoumány osobní a rodinné poměry žalobce, věk, délka pobytu na území, aby mohl učinit závěr, že zbavení osobní svobody je přiměřené. Žalovaný dále pochybil, když se v napadeném rozhodnutí soustředil pouze na neoprávněný pobyt žalobce na území ČR, a vůbec nezohlednil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, jeho vazby na území, které ani v řízení dostatečně nezjišťoval. Žalobce žije na území ČR již přes 14 let a má zde silné sociální vazby a je již zcela integrován do české společnosti. Má zde i mnoho přátel a život na Ukrajině si již vůbec nedokáže představit, především proto, že tam nyní zuří válka a žalobce by musel bojovat. Také proto navrhuje žalobce zrušení napadeného rozhodnutí.

V druhé námitce žalobce tvrdí, že žalovaný zneužil správní uvážení také při stanovení maximální doby povinnosti setrvat v ZZC. Maximální dobu zajištění odůvodnil žalovaný tím, že lze předpokládat vydání rozhodnutí o mezinárodní ochraně v zákonné lhůtě 90 dnů, a že tedy řízení v 1. stupni včetně soudního přezkumného řízení bude ukončeno v uvedené 120 denní lhůtě. Žalobce s těmito důvody nesouhlasí. V řízení o mezinárodní ochraně uvedl skutečnosti svědčící pro závěr, že mu bude některá z forem mezinárodní ochrany udělena, a to zejména s ohledem na současnou bezpečnostní situaci v zemi žalobcova původu. S ohledem na pravděpodobnost udělení mezinárodní ochrany, není jasné, proč žalovaný přistoupil k zbavení osobní svobody žalobce na 120 dní. Jde o zjevný nedostatek v odůvodnění a zároveň o zneužití správní úvahy. Správní orgán vypočítal, že řízení o mezinárodní ochraně bude probíhat ve standardní 90ti denní lhůtě a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek a že žalovaný je povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto dobu o dalších 15 dní na případné podání žaloby. Společně s denní průměrnou lhůtou na doručení dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění žalobce

v současné době 110 dní. Argumentace žalovaného je zcela nelogická, neboť pokud bude podána žaloba proti neudělení mezinárodní ochrany, řízení bude nadále pokračovat, tudíž žalobce bude stejně po 120 dnech propuštěn. Žalovaný postupoval v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, neboť zcela zbytečně vynakládá náklady na zajištění žalobce pod dobu 120 dnů. Dále žalobce připomněl, že nároky na odůvodnění jsou tím spíše oprávněné, jestliže stanovení doby trvání zajištění podléhá správnímu uvážení, při jehož výkonu je třeba dbát principů jako zákazu libovůle, zákazu diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, respekt principu proporcionality a rovnosti atd. Zde žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 7 Azs 193/2014, podle kterého *„Ministerstvo musí rozhodnutí o délce uložené povinnosti odůvodnit, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Požadavek na odůvodnění délky této povinnosti je možné dovodit i z toho, že se jedná o zásah do osobní svobody jednotlivce a musí být zaručen jeho soulad s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.“* Podle žalobce napadené rozhodnutí tyto nároky nesplňuje. Nedostalo požadavku dostatečného odůvodnění závěru o nevyhnutelnosti uložení maximální doby stanovené povinnosti, ani nevysvětlilo, proč nestačilo k naplnění účelu zajištění na kratší dobu. Napadené rozhodnutí by měl být zrušeno pro zneužití správního uvážení a také pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle třetí žalobní námitky je stanovení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC v rozporu s čl. 5 odst. 1 a čl. 4 Úmluvy, neboť vylučuje pravidelný soudní přezkum zbavení osobní svobody. K tomu žalobce odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle kterého *„Požadavky týkající se rychlosti a pravidelnosti soudní kontroly v přiměřených intervalech ... mají především za cíl, aby nevyvstalo nebezpečí, že osoba zůstane zajištěna ještě dlouho poté, co zbavení její osobní svobody ztratilo jakékoliv opodstatnění.“* K problematice délky zajištění a periodicitě soudního přezkumu se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j 7 As 97/2012, v němž též určil, jak dlouhý interval soudního přezkumu lze považovat za přiměřený, když vyslovil, že je *„na místě, aby správní orgány dobu zajištění stanovovaly tak, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění. Tím, že doba bude stanovena takto krátce, budou správní orgány rozhodující ve věcech omezení osobní svobody cizince a případně soudy v rámci soudního přezkumu, přinuceny se zhruba v měsíčních intervalech zkoumat, podobně jako ve vazebních věcech v trestním řízení, splnění podmínek pro trvání zajištění.“* Podle žalobce jeho zajištění na 120 dnů žalovaný *de facto* určil, že další soudní kontrola zákonnosti zajištění v podstatě již neproběhne. Žalobce současně odkázal na závěr Ústavního soudu, podle kterého absence účinného opravného prostředku způsobuje porušení čl. 5 odst. 4 Úmluvy, a na nález Ústavního soudu ze dne 2. 6. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 29/98, podle kterého (stručně řečeno) z Úmluvy a Listiny základních práv a svobod *„plyne pro zákonodárce povinnost všechny případy zbavení svobody veřejnou mocí postavit pod efektivní kontrolu nezávislého soudního rozhodování.“* Podle žalobce § 46a zákona o azylu neobsahuje žádné alternativy k zásahu do osobní svobody, jak je tomu např. u § 123b zákona o pobytu cizinců. Tato právní úprava není v souladu se zásadou subsidiarity a ani s čl. 5 Úmluvy. Právě proto má řádné odůvodnění rozhodnutí velký význam. Žalobce trvá na tom, že délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně dlouhá a odůvodnění bylo nedostatečné. Proto žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil.

K první námitce uvádí, že při svém rozhodnutí vycházel oprávněně z informací poskytnutých Policií ČR obsažených v rozhodnutí o zajištění. Okolnosti předchozího pobytu žalobce a jeho jednání v rozporu s českým právním řádem z odůvodnění jasně vyplývají. Proto oprávněně došel k závěru, že v případě žalobce byly naplněny zákonné podmínky aplikovaných ustanovení zákona o azylu, a to z důvodu, že na základě shromážděných podkladů shledal v tomto konkrétním případě důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek. Předchozí chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zákonných zájmů společnosti, přičemž se žalovaný seznámil s individuálními okolnostmi a celkovou životní situací žalobce. Napadené rozhodnutí nebylo vydáno pouze z důvodu žalobcova nelegálního vstupu a pobytu v ČR. V rozhodnutí jsou podrobně rekapitulovány skutečnosti, které byly vzaty v úvahu a důvody, které vedly k jeho vydání. Žalobce vědomě pobýval na území ČR v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a existuje zde reálná obava, že bude nadále průběh správního řízení ztěžovat. Na území ČR přicestoval v roce 2001 na platný cestovní doklad a zhruba týdenní turistické vízum. Od té doby zde žalobce pobývá bez platného cestovního dokladu, který v roce 2011 ztratil, avšak nový si nevyřídil, protože v té době již měl falešný doklad Rumunska, kterým se opakovaně úspěšně prokazoval policejním orgánům s úmyslem zastříti svou pravou totožnost a státní příslušnost. Z důvodu nelegálního pobytu a absence cestovního dokladu byl žalobci dne 10. 11. 2014 vydán trestní příkaz, kterým byl odsouzen k trestnímu vyhoštění na dobu jednoho roku a měl vycestovat nejpozději do 10. 12. 2014. Rovněž dne 10. 11. 2014 bylo žalobci vydáno správní vyhoštění z území ČR na dobu dvou let s dobou vycestování do 24 dnů od nabytí právní moci. Se záměrem zlegalizovat si 14 letý nelegální pobyt, podal žalobce dne 22. 7. 2015 žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce si za shora uvedenou dobu 14ti let nebyl ochoten zlegalizovat pobyt, není zdravotně pojištěn, nemá stálou adresu pobytu, v současnosti nepracuje, jenom si půjčuje peníze od známých a nemá žádné finanční prostředky na vycestování. V ČR nemá žádné příbuzné a je svobodný. Nemá zajištěné žádné bydlení, protože i při svém zajištění pobýval na lavičce v parku. Žalovaný proto nesouhlasí s námitkou, že se soustředil pouze na neoprávněný pobyt žalobce a že při vydání rozhodnutí zneužil správní uvážení. K aplikaci § 46a zákona o azylu postačuje shledání nebezpečí pro veřejný pořádek (nikoli až jeho narušení). V případě žalobce je pak s ohledem na jeho nerespektování právního řádu ČR, protiprávní činnost (prokazování se padělaným cestovním dokladem, práce na území bez povolení k zaměstnání) a pobytovou historii, takový závěr odůvodněn. Je nesporně v zájmu ČR, aby cizinci zdržující se na jejím území respektovali právní řád ČR a podrobili se režimu zákona o pobytu cizinců, stejně jako jiných zákonů. Pokud tak nečiní, zákony porušují, a je zcela v souladu s principem veřejného pořádku toto protiprávní jednání posoudit jako objektivně zjištěnou skutečnost a zohlednit též v rámci rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC. Žalobce dal svým jednáním najevo neochotu respektovat základní pravidla vyjádřená v zákonech ČR, a že tedy skutečně existuje skutečná obava, že v takovém chování bude pokračovat a v důsledku toho dojde v budoucnu k narušení veřejného pořádku. Důvodem vydání napadeného rozhodnutí tak nebyl pouze fakt, že žalobce pobývá na území ČR vědomě nelegálně, ale také jeho snaha vyhnout se realizaci správního vyhoštění podáním žádosti o mezinárodní ochranu, pobytem na území bez prostředků na pobyt, kdy není zdravotně pojištěn. Podmínky aplikace § 46a zákona o azylu byly tedy naplněny. Povaha a intenzita v napadeném rozhodnutí popsaného chování žalobce jednotlivě a zejména pak v jeho součtu (kumulativně) představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tj. zájmu na dodržování právního řádu a pravomocných rozhodnutí orgánů ČR, jak vyžaduje v žalobě citovaná judikatura.

K druhé námitce ohledně nedostatečného zdůvodnění maximální délky povinnosti setrvat v ZZC žalovaný uvedl, že rozhodnutí je v této části odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu s poukazem na konkrétní okolnosti případu žalobce zjištěné ze spisového materiálu. Zde žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014, podle kterého lze za dostatečné považovat, pokud odůvodnění obsahuje odkaz na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl správní orgán o povinnosti setrvat v ZZC, a vzhledem k těmto všem okolnostem rozhodl o setrvání v ZZC v maximální možné zákonné délce. Žalovaný proto trvá na tom, že jeho závěr stran délky povinnosti setrvat dostatečným způsobem odůvodnil, neodporuje zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti a neporušuje princip proporcionality ani rovnosti.

K třetí námitce uvedl, že k soudní kontrole vydaného rozhodnutí dochází nyní právě v důsledku podání žaloby, a to ve zrychleném řízení. Navíc je žalobce oprávněn požádat o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC, a to po uplynutí jednoho měsíce od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí nebo rozhodnutí o žalobě. Je tak zajištěn periodický a dostatečně účinný přezkum rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v ZZC. V situaci, kdy je maximální délka zajištění stanovena na 120 dnů, je podle žalovaného dostatečným způsobem zajištěno, aby nemohlo dojít k neodůvodněnému zbavení osobní svobody. Rozhodnutí NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012 - 26, které žalobce cituje, se dotýká nikoli rozhodnutí podle § 46a zákona o azylu, ale rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců, a pochází z doby, kdy institut povinnosti setrvat v ZZC v právním řádu ČR vůbec neexistoval, nelze je proto považovat za příléhavé. Institut povinnosti setrvat v ZZC byl do právního řádu ČR zaveden novelou zákona o azylu č. 103/2013 Sb., účinnou k 1. 5. 2013 v reakci na předběžnou otázku ve věci C-5341/11 Arslan. Žalovanému není jasné, jakým způsobem podle žalobce svým rozhodnutím určil, že fakticky nedojde k dalšímu soudnímu přezkumu zákonnosti zajištění žalobce, když tento přezkum je v dispozici žalobce.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Učinil tak v souladu s § 46a odst. 7 zákona o azylu bez nařízení jednání, neboť žalobce o nařízení jednání nepožádal a žalovaný s takovým postupem soudu souhlasil.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 7. 2015, č. j. KRPS-242933-31/ČJ-2014-010022, byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na 30 dnů z důvodu, že pobývá na území ČR neoprávněně, čímž vědomě a úmyslně porušuje právní předpisy ČR a nerespektoval rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 11. 2014, č. j. KRPA-431301/ČJ-2014-010022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let. Téhož dne pak byl žalobci vydán Obvodním soudem pro Prahu 4 trestní příkaz, jímž byl odsouzen k trestu vyhoštění na jeden rok. Ani toto rozhodnutí nerespektoval a od

11. 12. 2014 pobývá na území ČR neoprávněně. Cestovní pas (již neplatný) ztratil, o nový nepožádal, protože si opatřil falešné doklady. Policejní orgán uzavřel, že po zhodnocení skutkového stavu jsou dány důvody pro zajištění žalobce, protože svým nelegálním pobytem na území ČR zcela vědomě a úmyslně porušuje právní předpisy ČR a nerespektuje rozhodnutí o správním a soudním vyhoštění. Podmínky pro uložení mírnějších donucovacích opatření a zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nebyly shledány pro jejich neúčinnost, protože žalobce svým jednáním nedává záruku, že by se těmto opatřením podrobil. Od začátku roku 2015 nepracuje, jen si půjčuje peníze od známých. Nemá ani zajištěno bydlení (zadržen byl na lavičce v parku). Vydané rozhodnutí je rovněž přiměřené, neboť žalobce nemá na území ČR rodinu (všichni žijí na Ukrajině). Dne 20. 7. 2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně.

Žalobce předně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Konstatuje, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151).

Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí z toho, že žalobce přicestoval do ČR v roce 2001 na týdenní turistické vízum, chtěl zde zůstat dva měsíce a vydělat si peníze. Po skončení platnosti turistického víza z ČR nevycestoval a v ČR pobýval bez platného povolení k pobytu, pouze s cestovním dokladem (tehdy platným). Po skončení platnosti cestovního pasu (v roce 2011) pobýval žalobce na území ČR bez platného povolení k pobytu a rovněž bez cestovního dokladu, tedy neoprávněně. Následně si obstaral falešný rumunský občanský průkaz. Na území ČR nemá stálou adresu pobytu, ani žádné rodinné příslušníky (žijí na Ukrajině), a není zde ani žádná osoba, k níž by měl vyživovací povinnost a nemá zde žádné závazky. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu války na Ukrajině. Policie chodí k němu domů a chce, aby šel bojovat. Zdravotní stav žalobce je dobrý. Žalovaný po posouzení všech výše uvedených skutečností vztahujících se k osobě žalobce a jeho dosavadnímu pobytu na území ČR dospěl k závěru, se lze domnívat, že by žalobce mohl v případě propuštění ze ZZC představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. K tomuto závěru dospěl z důvodu toho, že jmenovaný pobývá na území ČR bez platného víza či povolení k pobytu a od roku 2011 i bez platného cestovního dokladu a ode dne 11. 12. 2014 také v rozporu se správním a trestním vyhoštěním, tudíž nelegálně. Na území ČR se prokazoval falešnými rumunskými doklady s úmyslem zastítní svou pravou totožnost a státní příslušnost. Z důvodu nelegálního pobytu byl zařazen do evidence nežádoucích osob od 19. 11. 2014 do 14. 12. 2016. Na území ČR nepracuje, není zdravotně pojištěn, nemá stálou adresu pobytu, ani finanční prostředky na vycestování, nemá zde žádné vazby ani závazky či pohledávky, není rodinným příslušníkem občana EU a nemusí se ani o nikoho starat. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani nevysvětlil důvody mnohaletého nelegálního pobytu. Žalobcem podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je čistě účelová s cílem vyhnout se vyhoštění z ČR, neboť žalobce

nevysvětlil, proč o mezinárodní ochranu nepožádal během svého mnohaletého pobytu v ČR, když mu v tom objektivně nic nebránilo. Žalovaný proto shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Závěry žalovaného hodnotí soud jako zcela postačující pro uložení povinnosti setrvat v ZZC. Také podle názoru soudu nedává žalobce svým dosavadním chováním žádnou záruku respektu k právnímu řádu ČR (veřejnému pořádku), neboť na území ČR pobývá neoprávněně, prokazoval se falešnými doklady, mařil výkon uloženého správního vyhoštění a byl navíc trestně stíhán a odsouzen k trestu vyhoštění z ČR, jemuž se rovněž nepodrobil. Nadto nemá na území ČR žádné rodinné vazby, ani stálou adresu, na které by se zdržoval, což ve svém důsledku znamená, že je pro správní či jiné státní orgány nedohledatelný a nedosažitelný, čímž by ztěžoval jejich fungování. Krajský soud je na základě shora uvedených skutkových okolností a zjištění, jež žalobce ostatně v žalobě ani nezpochybňuje, přesvědčen, že po přistoupení těchto konkrétních skutečností byl dán dostatek důvodů pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Chování žalobce je totiž ve svém souhrnu natolik intenzivním porušením veřejného pořádku, že předejít jeho pokračování nelze bez omezení osobní svobody žalobce, neboť z jeho dosavadních postojů se jeví jako velmi pravděpodobné, že by v protiprávním jednání i nadále pokračoval, což je zásadní argument svědčící o důvodnosti uložení povinnosti setrvat v ZZC. Závěry o možném ohrožení veřejného pořádku tak byly učiněny ve vztahu k individuálním okolnostem případu. Povaha a intenzita v rozhodnutí popsaného chování žalobce jednotlivě a zejména v jeho souhrnu představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení zájmu společnosti na dodržování právního řádu, včetně zákona o pobytu cizinců. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v ZZC považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ČR. Nedošlo ani k zneužití správního uvážení, neboť důvodem vydání napadeného rozhodnutí nebyl pouze nelegální pobyt žalobce na území ČR. Žalobní výhrady v tomto směru uplatněné proto hodnotí soud jako liché a vědomě účelové. Týmž prizmatem pak soud hodnotí až v žalobě obsažená tvrzení o tom, že žalobce má na území ČR silné sociální vazby a je již zcela integrován do české společnosti, kde má mnoho přátel. Uvedená tvrzení jsou totiž nejenom zcela nekonkrétní, ale podle názoru soudu opět pouze účelová. Navíc žalovaný v rozhodnutí uvedl datum narození žalobce (tedy jeho věk), letopočet, kdy přicestoval na území ČR (2001) a kdy byl zajištěn (2015), což je oněch 14 let, jež žalobce zmiňuje, a konstatoval neexistenci rodinných či jiných vazeb na území ČR. Soud tedy nemá pochyb, že žalovaný vzal tyto skutečnosti před vydáním napadeného rozhodnutí v úvahu. Nemůže mu proto důvodně vytýkat, že by k nim vůbec nepřihlédl. Za nevěrohodné pak soud považuje tvrzení žalobce o tom, že má na území ČR mnoho přátel a silné sociální vazby, neboť dosavadní život žalobce zejména jeho pobyt bez peněz na lavičce v parku v době, kdy byl zajištěn, nenasvědčuje tvrzení o velkém okruhu přátel. Lze totiž předpokládat, že v případě pravdivosti tohoto tvrzení by žalobce (přinejmenším v době svého zajištění) nebyl bez střechy nad hlavou, ale bydlel by u některého z přátel, nebo by si jeho prostřednictvím nějaké bydlení a finanční prostředky zajistil. Sama skutečnost, že žalobce žije na území ČR již 14 let, nemůže převážit nad skutečností, že tak činí prakticky po celou dobu nelegálně (nedisponuje povolením k pobytu ani platným cestovním dokladem) a nadto s falešnými doklady a bez jakékoli vlastní snahy o nápravu v souladu se zákonem o pobytu cizinců či zákonem o azylu. K tomuto kroku se žalobce uchýlil až v okamžiku bezprostřední hrozby vyhoštění z území ČR, tedy jednoznačně účelově, když cílem žalobcova jednání bylo zabránit nucenému vyhoštění z území ČR, jemuž se až dosud brání nerespektováním správního a trestního vyhoštění. Porušování právního řádu ČR ze strany žalobce je tak objektivně zjištěnou skutečností, jež v žalovaném důvodně vyvolala obavu z dalšího narušování veřejného pořádku

žalobcem a odůvodnila uložení povinnosti setrvat v ZZC. Soud proto hodnotí v této části napadené rozhodnutí jako zákonné. Pokud jde o situaci na Ukrajině, ta bude předmětem posuzování v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Soud se jí proto v nyní projednávané věci nezabýval.

Soud považuje za nedůvodnou také druhou žalobní námitku, v níž žalobce namítá nedostatečné odůvodnění délky uložené povinnosti setrvat v ZZC. Žalovaný důvody ohledně doby uložené povinnosti setrvat v ZZC jasně vysvětlil. Žalobce ostatně s těmito důvody také v podané žalobě polemizuje. Žalobce nemá pravdu ani v tom, že důvody nabízené žalovaným neobstojí.

Podle § 10 odst. 1 zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zahajuje podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany na tiskopise uvedeném v příloze č. 1. Podáním žádosti se rozumí vyplnění tiskopisu cizincem s pověřeným pracovníkem ministerstva.

Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu lze rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost vydat nejpozději do 30 dnů ode dne zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 27 odst. 1 zákona o azylu vydá ministerstvo rozhodnutí ve věci do 90 dnů ode dne zahájení řízení. Nelze-li vzhledem k povaze věci rozhodnout v této lhůtě, může ji ministerstvo přiměřeně prodloužit. O prodloužení lhůty účastníka řízení bez zbytečného odkladu písemně vyrozumí.

Podle § 32 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí (odst. 1). Podání žaloby podle odstavce 1 má odkladný účinek s výjimkou žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25, žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. d) a e) a žaloby proti rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany (odst. 2). Podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podle odstavce 1 má odkladný účinek, s výjimkou podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o udělení doplňkové ochrany osobou požívající doplňkové ochrany (odst. 5).

Podle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodne soud o návrhu na přiznání odkladného účinku bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání. Usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku musí být vždy odůvodněno.

Žádost o mezinárodní ochranu byla žalobcem v posuzovaném případě podána dva dny před vydáním napadeného rozhodnutí. Protože žalobce byl na osobní svobodě omezen již ode dne svého zadržení Policií ČR, omezení osobní svobody žalobce v důsledku výkonu povinnosti uložené v napadeném rozhodnutí je již pouhým pokračováním omezení osobní svobody a není tak důvodu do lhůty uložené povinnosti setrvat v ZZC započítávat i den vydání napadeného rozhodnutí (srov. žalobcem zmíněný rozsudek NSS ze dne 31. 03. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014-45). Jelikož v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nelze s praktickou jistotou uzavřít, zda v řízení o žádosti žalobce bude namíste rozhodnout podle § 16 odst. 3 zákona o azylu ve lhůtě 30 dnů, mělo by řízení o žádosti žalobce skončit 88. den doby povinnosti setrvat v ZZC. K tomu je třeba připočíst lhůtu 15 dnů na podání žaloby proti

případnému zamítavému rozhodnutí a dále cca 5 dnů na doručování (doručení rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a zejména na doručení žaloby soudu). Takto by tedy mohla být odůvodněna povinnost setrvat v ZZC na cca 108 dnů, což odpovídá postupu žalovaného, který stanovil dobu zajištění na 109 dnů (žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí dobu 110 dnů, pravděpodobně z důvodu nesprávného započítání dne vydání rozhodnutí), veden právě shora naznačenou úvahou, kterou ve svém rozhodnutí také uvedl. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí žalovaného i co do délky uložené povinnosti setrvat v ZZC ob stojí a námitka žalobce tak není důvodná.

K třetí žalobní námitce pak soud ve shodě s vyjádřením žalovaného uvádí, že zákon o azylu upravuje nejenom institut žaloby proti rozhodnutí vydanému podle § 46a, ale také institut žádosti o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC, již lze podat ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí žalovaného nebo rozhodnutí o žalobě. Těmito instituty je tak bezpochyby zcela dostatečně zajištěna periodicita přezkumu správních rozhodnutí. Odkaz žalobce na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012 - 26, je zjevně nepřípadný nejenom z věcného, ale i časového hlediska, neboť byl vydán v době předcházející novele zákona o azylu č. 103/2013 Sb., účinné od 1. 5. 2013, kterou byl do právního řádu ČR zaveden institut povinnosti setrvat v ZZC a soudní přezkum rozhodnutí ukládajícího tuto povinnost. Povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizince je stanovena na předem přesně určenou dobu a sleduje legitimní cíl spočívající v zamezení nekontrolovatelného pobytu osoby, jejíž propuštění nebo přemístění do přijímacího střediska pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany není z hlediska ochrany veřejného pořádku vyhovující. Takovéto omezení svobody na předem přesně stanovenou dobu nelze kvalifikovat jako porušení čl. 5 úmluvy.

Soud proto uzavírá, že žalovaný měl dostatek skutkových zjištění pro uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC a své závěry rovněž dostatečně a v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu odůvodnil.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, jemuž by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 31. srpna 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 31. 8. 2015 (§ 49 odst. 11 s. ř. s. ve spojení s § 46a odst. 6 zákona o azylu).

Za správnost:
Božena Kouřimová